

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA UOKiK W GDAŃSKU**

RGD.61-1/06/WW

Gdańsk, dnia 29 grudnia 2006r.

DECYZJA nr RGD.37/2006

Na podstawie art. 23c ust. 1 w związku z art. 23a ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jednolity: Dz. U. z 2005r. Nr 244, poz. 2080 ze zmianą) oraz stosownie do treści art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 18, poz. 172 ze zmianami), po przeprowadzeniu, wszczętego z urzędu, przeciwko przedsiębiorcy „POL-CLASIC” Sp. z o.o. z siedzibą w K., postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, **uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów**, działanie ww. przedsiębiorcy, polegające na:

– stosowaniu w treści wzorca umownego „ZAMOWIENIE – WARUNKI ZAMAWIANIA, REALIZACJI, DOSTAWY I ZAPŁATY” następującego postanowienia:
pkt VII.1 POSTANOWIENIA KOŃCOWE: „Spory, które mogą wynikać z wykonywania postanowień niniejszej umowy i Warunków rozstrzygać będą właściwe miejscowo dla Producenta sądy powszechne”, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umów, uznanych za niedozwolone, o którym stanowi art. 479⁴⁵ K.p.c. **i nakazuje się zaniechanie jej stosowania.**

UZASADNIENIE

Delegatura UOKiK w Gdańsku, przeprowadziła z urzędu postępowanie wyjaśniające, mające na celu ustalenie, czy umowy pisemne, regulaminy i inne dokumenty wewnętrzne, które normują prawa i obowiązki stron, stosowane przez przedsiębiorców z branży budowlanej z konsumentami są zgodne z ustawą z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jednolity: Dz. U. z 2005r. Nr 244, poz. 2080), zwaną dalej ustawą o ochronie konkurencji i konsumentów lub – zamiennie - ustawą antymonopolową, oraz innymi ustawami, mającymi za zadanie chronić prawa konsumentów, a w szczególności, czy zawarte w nich zapisy nie stanowią niedozwolonych klauzul umownych, określonych w art. 385¹ i nast. Kodeksu cywilnego.

W toku postępowania wyjaśniającego uzyskano stosowane przez ankietowanych przedsiębiorców wzory umów zawieranych z konsumentami. Jednym z poddanych

---

badaniu wzorców było „ZAMÓWIENIE – WARUNKI ZAMAWIANIA, REALIZACJI, DOSTAWY I ZAPŁATY” wykorzystywane w obrocie konsumenckim przez „POL-CLASIC” Sp. z o.o. w K.

Analiza przedmiotowego wzorca, przeprowadzona w kierunku określonym celem postępowania wyjaśniającego, wykazała, że w pkt VII.1 POSTANOWIENIA KOŃCOWE” zawierała postanowienia o następującej treści: „Spory, które mogą wynikać z wykonywania postanowień niniejszej umowy i Warunków rozstrzygać będą właściwe miejscowo dla Producenta sądy powszechne”. Klauzula ta jest zbieżna w swojej treści z postanowieniem umownym uznanym przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów za niedozwolone (por. m.in. wyroki Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: z dnia 31 stycznia 2003r., sygn. akt XVII Amc 31/02; z dnia 19 kwietnia 2004r., sygn. akt XVII Amc 59/03) i wpisana do *Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone* pod pozycją 41.

Mając na uwadze powyższe ustalenia, w dniu 20 kwietnia 2006r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wszczął z urzędu przeciwko przedsiębiorcy „POL-CLASIC” Sp. z o.o. w K., postępowanie w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, pod zarzutem zastosowania w treści wzorca: „ZAMÓWIENIE – WARUNKI ZAMAWIANIA, REALIZACJI, DOSTAWY I ZAPŁATY” postanowienia zawartego w pkt VII.1 POSTANOWIENIA KOŃCOWE.

Przedsiębiorca nie odpowiedział na zawiadomienie o wszczęciu postępowania. Nie odpowiadał również na kolejne wezwania Urzędu przesyłane w związku z prowadzonym postępowaniem.

Dopiero pismem z dnia 31 lipca 2006r. Spółka przesłała następujące wzorce umowne: „UMOWA O DZIEŁO Nr .... 10/26 .... z dnia 27-07-2006 zawarta w lokalu firmie w Koszalinie”, „ZAMOWIENIE NR .../...”, „PROTOKÓL” i „KARTA GWARANCYJNA”. Nie wskazała jednak daty zaprzestania stosowania wzorca umownego „ZAMÓWIENIE – WARUNKI ZAMAWIANIA, [...]”, jak również nie podała daty wprowadzenia nowych wzorców umownych.

W toku prowadzonego postępowania organ antymonopolowy ustalił, co następuje.

Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością działa pod firmą „POL-CLASIC” w K.. Została zarejestrowana pod nr RHB 783 przez Sąd Rejonowy w Koszalinie. Przedmiotem działalności przedsiębiorcy jest:

- ✓ chów i hodowla bydła – 01,21,
- ✓ chów i hodowla zwierząt pozostałych – 01,25,
- ✓ działalność usługowa związana z chowem i hodowlą zwierząt – 01,42,
- ✓ gospodarka łowiecka, hodowla i pozyskiwanie zwierząt łownych, łącznie z działalnością usługową – 01,50,
- ✓ produkcja wyrobów z tworzyw sztucznych dla budownictwa – 25,23,
- ✓ budownictwo ogólne i inżynieria lądowa – 45,21,
- ✓ wykonywanie robót budowlanych wykończeniowych – 45,4,
- ✓ sprzedaż hurtowa napojów alkoholowych i bezalkoholowych – 51,34,
- ✓ towarowy transport drogowy – 60,24.

dowód: KRS Nr 0000133389, stan na dzień 15 grudnia 2006r.

Organ antymonopolowy zważył, co następuje.

Instrumenty przewidziane przepisami ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów gwarantują możliwość podjęcia bezpośredniej ochrony konsumentów, których prawa mogą zostać istotnie ograniczone poprzez określone zachowania przedsiębiorców, wykorzystujących posiadaną przewagę kontraktową w kontaktach z nieprofesjonalnymi uczestnikami rynku w dwojakiego rodzaju sytuacjach, tj. wówczas, gdy przedsiębiorcy ci:

- ✓ nadużywają zajmowaną na rynku pozycję dominującą poprzez stwarzanie konsumentom uciążliwych warunków dochodzenia swoich praw (art. 8 ust. 2 pkt 7 - praktyka ograniczająca konkurencję),
- ✓ naruszają zbiorowe interesy konsumentów, np. działają wobec konsumentów w sposób bezprawny (art. 23a ust. 1), naruszają obowiązek udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, czy stosują wzorce umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o których mowa w art. 479⁴⁵ K.p.c. (art. 23a ust. 2).

Dla udowodnienia stosowania przez przedsiębiorcę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów nie jest wymagane wykazanie, że zajmuje on szczególną, kwalifikowaną (dominującą) pozycję na rynku. Źródłem tego rodzaju praktyk nie jest bowiem jedynie siła ekonomiczna i władza rynkowa profesjonalisty, ale jego przewaga nad nieprofesjonalnymi uczestnikami obrotu, przejawiająca się nie tyle w indywidualnych transakcjach, co w relacjach z nieskonkretyzowaną - co do ilości - grupą odbiorców. Można więc wówczas mówić o wspólnej cesze stosunków danego rodzaju, nawiązywanych pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentami. Dla rozstrzygnięcia, czy – w danym przypadku – mamy do czynienia ze zbiorowym interesem, koniecznym i wystarczającym jest więc spełnienie przesłanki, że kwestionowanymi działaniami są, lub mogą być dotknięci obecni, czy nawet potencjalni klienci przedsiębiorcy. Zbiorowe interesy konsumentów podlegają ochronie prawnej. Zakazane są więc takie zachowania przedsiębiorców, które naruszają uprawnienia nieprofesjonalnych uczestników rynku, poprzez stosowanie wobec nich działań, jak zaznaczono już wcześniej określonych w art. 23a ust. 1 i 2.

Zgodnie z art. 23a ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów: *„Przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy. Nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów”*. Zgodnie zaś z art. 23a ust. 2 powołanej ustawy *„Za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uważa się w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o których mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, [...]”*.

Dla orzeczenia, że konkretne zachowanie rynkowe przedsiębiorcy stanowi przejaw stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów konieczne jest wykazanie i udowodnienie, że podejmowane przez tego przedsiębiorcę działanie:

- ✓ ujawnia się w obrocie konsumenckim, a więc w relacjach pomiędzy podmiotem posiadającym przymiot przedsiębiorcy a konsumentami,
- ✓ nie odnosi się do indywidualnych przypadków, ale charakteryzuje stan relacji zawieranych z pewną zbiorowością konsumentów,
- ✓ jest bezprawne,
- ✓ godzi w zbiorowe interesy konsumentów.

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, że stronami umowy „ZAMÓWIENIE – WARUNKI ZAMAWIANIA, REALIZACJI, DOSTAWY I ZAPŁATY”, stosowanemu w dacie wszczęcia postępowania byli:

- ✓ „POL-CLASIC” Spółka z o.o. w Koszalinie, a więc przedsiębiorca, przez którego – zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1807 ze zm.) – rozumie się osobę fizyczną, prawną i jednostkę organizacyjną nie będącą osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, wykonującą we własnym imieniu działalność gospodarczą,
- ✓ konsument zgodnie z art. 22¹ Kodeksu cywilnego konsumentem jest osoba fizyczna lub prawna dokonująca czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

Umowa zawierana jest więc w obrocie konsumenckim przez „profesjonalistę”, będącego synonimem przedsiębiorcy oraz nieprofesjonalnego uczestnika obrotu, tj. konsumenta, któremu przedkładany jest opracowany i stosowany w stosunkach z klientami indywidualnymi przez Spółkę „POL-CLASIC” wzorzec umowy.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 listopada 1964r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 269 ze zmianami), mówiąc o właściwości miejscowej, można wyróżnić właściwość: ogólną, przemianą oraz wyłączną.

Zasadę, w zakresie właściwości miejscowej, konstytuuje art. 27 K.p.c. w § 1:

„Powództwo wytacza się przed sąd pierwszej instancji, w którego okręgu pozwany ma miejsce zamieszkania”.

Właściwość wyłączna dotyczy powództw związanych m.in. z prawem rzeczowym na nieruchomości, dziedziczeniem, stosunkami między rodzicami i dziećmi.

Przepisy dotyczące właściwości przemiennej przewidują możliwość wytoczenia powództwa o ustalenie istnienia umowy, jej wykonanie, rozwiązanie lub unieważnienie, jak też odszkodowanie z powodu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, przed sądem miejsca jej wykonania. W razie wątpliwości, miejsce to powinno być stwierdzone dokumentem. Przepisy te (art. 31 i następne K.p.c.) umożliwiają powodowi dokonanie wyboru pomiędzy sądem właściwości ogólnej, a innym sądem oznaczonym w tych przepisach, w zależności od tego, który sąd jest dla niego dogodniejszy.¹ Nie jest zatem dopuszczalne narzucenie właściwości przemiennej przez jedną ze stron stosunku prawnego, a jedynie następczy jej wybór w chwili powstania roszczenia wynikającego z umowy.

Artykuł 46 K.p.c. przewiduje możliwość zawarcia tzw. umowy prorogacyjnej. Zgodnie z jego treścią, strony mogą umówić się na piśmie o poddanie sądowi pierwszej instancji, który według ustawy nie jest miejscowo właściwy, sporu już wynikłego lub sporów mogących wyniknąć w przyszłości z oznaczonego stosunku prawnego. Sąd ten, jeżeli strony nie postanowiły inaczej, będzie wówczas wyłącznie właściwy. W świetle przytoczonego przepisu możliwe jest odejście od generalnego modelu właściwości ogólnej, jednak tylko wtedy, gdy jest to przedmiotem indywidualnego uzgodnienia umownego. Skuteczność takiej umowy zależy zatem od zgodnego wyrażenia woli stron, poprzez zawarcie stosownej umowy prorogacyjnej, określonej w art. 46 K.p.c. Nie może być za taką poczytywany, wzorzec stosowany przez Spółkę, gdyż zawiera on zbiór opracowanych (gotowych) i obowiązujących przepisów (klauzul), przygotowanych przez przedsiębiorcę, bez współudziału i woli jego kontrahentów. Jest to zatem wzorzec umowy, poprzez który definiuje

---

¹ Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I., pod redakcją K. Piaseckiego, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 1996, s. 164.

się w literaturze przedmiotu² wszelkie jednostronnie przygotowane z góry, przed zawarciem umowy, gotowe klauzule, w postaci warunków umów, ich wzorów, regulaminów itp. i jako taki, nie może być rozpatrywany jako wyraz woli obu stron czyli umowa. Bezsprzeczne jest, co wykazano w toku postępowania wyjaśniającego, iż przedsiębiorca stosuje wzorce umowne w stosunku do swoich klientów, nie zawiera zaś umów indywidualnie uzgadnianych.

Wzorzec umowny jako akt o charakterze ogólnym, narzucony przez proponenta jego kontrahentowi, może stanowić zagrożenie dla interesów drugiej strony, bowiem³:

- ✓ wyłącza swobodę oceny sytuacji i podjęcia decyzji przez kontrahenta proponenta,
- ✓ bardzo często zawiera postanowienia krzywdzące drugą stronę, nierównomiernie określając ryzyko transakcji, zawierając niesymetryczne rozłożenie praw i obowiązków, przyznając tylko proponentowi uprawnienia kształtujące stosunek prawny, zawierając wyłączenia poziomu ochrony przyznanej słabszej stronie przez samo prawo,
- ✓ wzorce fingują istnienie konsensusu na, w rzeczywistości niechciane, klauzule,
- ✓ wzorce manewrują możliwościami wynikającymi z wyboru prawa właściwego, co niesie ze sobą zagrożenie dla ekonomicznych interesów konsumenta, a nierzadko i dla jego bezpieczeństwa i zdrowia.

Z tych też powodów stosowane przez przedsiębiorców wzorce umowne podlegają szczególnemu nadzorowi i stałej kontroli. Specjalne instrumenty tej kontroli zostały wprowadzone do kodeksu cywilnego w wyniku dokonanej w 2000r. nowelizacji tego aktu prawnego. Dotyczą one m.in. kontroli treści wzorca, która ma charakter abstrakcyjny i obejmuje poszczególne jego przepisy „klauzule”, pojedynczo lub zbiorowo, czyli cały wzorzec lub jego określone fragmenty.

Zgodnie z przepisami art. 385³ pkt 23 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny: „*W razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które w szczególności wyłączają jurysdykcję sądów polskich lub poddają sprawę pod rozstrzygnięcie sądu polubownego polskiego lub zagranicznego albo innego organu, a także narzucają rozpoznanie sprawy przez sąd, który wedle ustawy nie jest miejscowo właściwy.*” Postanowienia, o których mowa w zdaniu poprzednim, należą zatem do tzw. klauzul niedozwolonych, objętych domniemaniem abuzywności.

Zgodnie z treścią art. 23a ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji [...], „*za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uważa się w szczególności stosowanie postanowień wzorców umowy, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego ...*”.

Dla bytu praktyki, określonej powołanym przepisem niezbędnym jest łączne wystąpienie następujących przesłanek:

- ✓ przedsiębiorca musi stosować wzorzec umowy,
- ✓ określone postanowienia wzorca umowy muszą, wyrokiem Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zostać uznane za niedozwolone,

---

² E. Łętowska, Ochrona niektórych praw konsumentów, Komentarz, 3. Wydanie, wydawnictwo C.H. Beck, W-wa 2001r., s. 75.

³ E. Łętowska, Ochrona niektórych praw konsumentów, Komentarz, 3. Wydanie, wydawnictwo C.H. Beck, W-wa 2001r., s. 76.

- ✓ postanowienia niedozwolone muszą zostać wpisane do właściwego rejestru, przez organ do tego uprawniony.

Zgodnie z art. 479³⁶ K.p.c., sprawy o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone należą do wyłącznej właściwości Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Uznanie przez Sąd rażącego naruszenia interesów konsumentów poprzez stosowanie danej (konkretnej) klauzuli umownej skutkuje wpisaniem takiego postanowienia do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone. Organem wyznaczonym do prowadzenia tego rejestru i dokonywania wpisów do rejestru bezprawnych klauzul umownych jest, zgodnie z art. 479⁴⁵ K.p.c., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

W oparciu o przeprowadzoną analizę przepisów wzorców obowiązujących kontrahentów skarżonego (konsumentów) ustalono, że określone zapisy ww. wzorca zbieżne są z brzmieniem niedozwolonego postanowienia umownego wpisanego do rejestru postanowień wzorców umownych uznanych za niedozwolone m.in. wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 8 maja 2004 r., sygn. akt XVII Amc 35/01, o treści *„Sprawy wymagające rozstrzygnięcia sądowego będą prowadzone przed sądami dla miasta stołecznego Warszawy”*.

W ocenie organu antymonopolowego za całkowicie zasadne należy przyjąć stanowisko reprezentowane przez Sąd Apelacyjny, który rozpatrując sprawy z zakresu niedozwolonych postanowień umownych (por. wyroki Sądu Apelacyjnego w Warszawie VI Wydział Cywilny z dnia 29.09.2005r, sygn. akt VI ACa 381/05 oraz z dnia 16.11.2005r., sygn. akt VI ACa 473/05) stwierdził m.in., że *„Celem postępowania w sprawach o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone jest tzw. abstrakcyjna kontrola wzorców, dokonana w oderwaniu od konkretnej umowy, zaś wyrok uwzględniający powództwo przez uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone i zakazanie ich stosowania ma, zgodnie z art. 479⁴³ k.p.c., od chwili wpisania do odpowiedniego rejestru, skutek także wobec osób trzecich. Rozszerzona prawomocność materialna takich wyroków stanowi przeszkodę procesową dla ponownego rozpoznawania sprawy dotyczącej uznania za niedozwolone postanowień wzorców umowy, które zostały uznane za niedozwolone prawomocnymi wyrokami wpisanymi do rejestru prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów prowadzonego zgodnie z art. 479⁴⁵ k.p.c. Wpisanie do rejestru wzorca umowy uznanego za niedozwolony wyłącza ponowne wytoczenie powództwa w tym przedmiocie, także przez osobę nie biorącą udziału w sprawie, w której wyrok wydano, zaś pozew obejmujący takie powództwo podlega odrzuceniu na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. – takie stanowisko zajął Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 19 grudnia 2003r. III CZP 95/03 (OSNC 2005//2/25)”*.

Należy więc przyjąć, zgodnie z art. 479⁴³ K.p.c., że orzeczenie sądu w danej sprawie ma skutek także wobec osób trzecich, stąd za niedozwolone mogą zostać uznane także postanowienia umowne stosowane przez innych przedsiębiorców, jeżeli tylko ich treść, czy dokonana wykładnia językowa, wskazują na identyczny zamiar bądź skutek prawny.

Warunkiem koniecznym i wystarczającym dla uznania danego zachowania przedsiębiorcy za bezprawne i godzące w interesy konsumentów nie jest więc, aby zachowana była literalna identyczność obu porównywanych klauzul. Niewielkie, czy nieznaczące różnice, modyfikacje treści warunków umownych, nie przesądzają o braku możliwości uznania kontrolowanych postanowień również za niedozwolone, jeżeli tylko skutek sto-

sowania takich warunków umownych dochodzi do naruszenia takich samych praw kontrahenta przedsiębiorcy, zwykle konsumenta indywidualnego.

Z porównania kwestionowanego zapisu umowy i postanowienia umieszczonego w rejestrze wynika, że treści tych przepisów są na tyle zbieżne z brzmieniem wskazanej klauzuli, iż można przyjąć, że mamy do czynienia z tym samym postanowieniem umownym. Porównywane warunki konstytuują w sposób identyczny zarówno prawa jak i obowiązki kontrahentów (konsumentów), a w szczególności ograniczają właściwość rozstrzygnięcia sporów do wskazanego sądu.

Dla postawienia przedsiębiorcy zarzutu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, konieczne jest spełnienie dwóch przesłanek:

- ✓ bezprawność działania przedsiębiorcy,
- ✓ wykazanie, że działanie to narusza zbiorowe interesy konsumentów.

W tym stanie rzeczy uznać należy, że wszystkie ww. ustawowe przesłanki art. 23a ust. 2 ustawy o ochronie [...] zostały spełnione. Bezprawność działania polega na stosowaniu przez skarżonego przedsiębiorcę wzorca umownego, którego treść zawierała postanowienie uznane za bezprawne i wpisane do rejestru klauzul niedozwolonych. Jego działania kolidują zatem z przepisami prawa, co jest wystarczającą przesłanką do uznania ich za bezprawne (por. *Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Komentarz pod redakcją Janusza Szwaji, Urząd Antymonopolowy, Warszawa 1994, s. 38-39*). Ponadto, zgodnie z treścią powołanego art. 385³ pkt 23 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny, za niedozwolone należy uznać takie postanowienia umowy, które m.in. narzucają rozpoznanie sprawy przez sąd, który wedle ustawy nie jest miejscowo właściwy. W świetle ustaleń stanu faktycznego oraz poczynionych wyżej rozważań, nie ulega wątpliwości, że z taką sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie.

Istotą praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów jest bezprawne działanie przedsiębiorcy godzące w zbiorowe interesy konsumentów. Przy czym przez zbiorowy interes rozumie się interes ogółu konsumentów. W przedmiotowej sprawie bezprawnym działaniem przedsiębiorcy jest stosowanie postanowień uznanych przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów za niedozwolone, które naruszają interes konsumentów poprzez jednostronne narzucenie jurysdykcji sądu właściwego dla siedziby Sprzedawcy, a tym samym ograniczają dyspozytywność art. 27 i 28 K.p.c. Ze względu na to, że oferta przedsiębiorcy kierowana była i jest do bliżej nieokreślonej liczby klientów, najczęściej konsumentów indywidualnych, uznać należy, że zachowanie przedsiębiorcy wypełniało dyspozycję art. 23a ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji [...], dotyczącą stosowania wzorców, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone o którym stanowi art. 479⁴⁵ K.p.c.

Zgodnie z brzmieniem art. 23c ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu w decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów nakazuje zaniechania jej stosowania.

Przedsiębiorca mimo, że podjął działania zmierzające do wyeliminowania kwestionowanego wzorca umownego, stworzył bowiem nowy wzorzec umowy, który nie zawierał już ww. postanowienia, to jednak nie określił daty zaprzestania jego stosowania i daty wprowadzenia nowego wzorca umownego, zatem wydanie decyzji na podstawie art. 23c ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów znajduje uzasadnienie.

Mając na uwadze wszystkie okoliczności sprawy organ antymonopolowy orzekł jak w sentencji.

POUCZENIE: Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 K.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Gdańsku.

Otrzymuje:
„POL-CLASIC” Spółka z o.o.